Фабиан Ленк

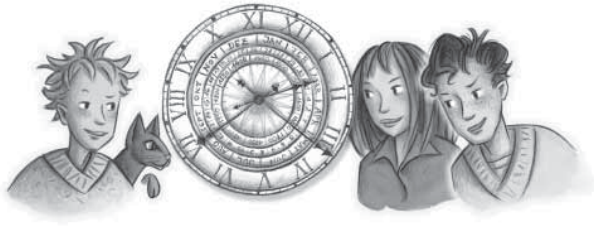

Детективи
с машина на времето

Пиратът на кралицата

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Francis Drake, Pirat der Königin
© 2009 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Пиратът на кралицата
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-798-5

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Битка при езерото

– Темпо, темпо! – престорено строго викна Ким от носа на лодката и се заля от смях. Леон и Юлиан натиснаха веслата. Приятелите решиха да прекарат този хубав слънчев ден от лятната ваканция при езерото. Там имаше басейн и игрище за миниголф и разбира се, лодки.

– Ако искаш, може да си сменим местата – промърмори Юлиан. Денят беше горещ и момчето недоумяваше защо трябва да се напъват толкова.

– Ким, отпусни се и се наслаждавай на гледката – обади се и Леон. – Нали сме във ваканция!

– Не искам да ви пришпорвам, момчета – засмя се отново Ким, – но онези тримата от съседния клас идват право към нас.

Юлиан и Леон се обърнаха. Към тях бързо приближаваше една лодка.

– Това са Максимилиян, Йонас и дебелият Нилс – простена Юлиан.

Славата на трите момчета хич не беше

добра – където и да се появят, не минаваше без бой.

И сега тези трима техни съученици размахваха ръце и надаваха бойни викове.

– Няма да ги оставим да ни задминат, нали? – провикна се Ким и скочи. – Пусни ме да седна на мястото ти!

Ким се настани на мястото на Юлиан. Двамата с Леон натиснаха здраво веслата, но не успяха да се откъснат кой знае колко от другата лодка.

– Кого виждам? – подигравателно подвикна Нилс, когато лодките се изравниха. Разделяха ги някакви си пет метра. – Трима леваци и една заспала котка!

Приятелите му се разсмяха.

– Затваряй си устата! – ядосано просъска Ким. – Кия е три пъти по-умна от теб!

Дебелият Нилс се изправи и лодката заплашително се залюля.

– Внимавай! Току-виж си преобърнал лодката! – подигравателно подхвърли Леон.

– Не се изхвърляйте толкова, че да не потопим вашата лодка! Бас държа, че тази дърта котка не може да плува! – в гласа на Нилс прозвуча заплаха.

Ким стисна очи. Тези тримата здраво ѝ лазеха по нервите.

– Може да плува, представи си! Може и много други неща, дето дори и не си сънувал – не се сдържа момичето.

Нилс презрително сви устни:

– Котките мразят водата. И знаеш ли защо? Защото не могат да плуват!

– Я си гледай работата!

– Хайде да проверим! – извика Нилс и размаха юмрук. – На абордаж*! Да пленим това старо корито и да хвърлим умниците във водата! В атака!

Йонас и Максимилиян обърнаха лодката така, че носът ѝ сочеше право към лодката на нашите детективи.

– Пълен напред! – изкомандва Нилс.

– Тези побърканяци наистина ще ни блъснат – изплашено извика Юлиан. – Трябва да внимаваме за Кия.

Котката сякаш усети опасността, очите ѝ се разшириха от страх и тя измяука жално.

– Вече прекалиха! – процеди Юлиан през зъби и грабна веслата от Ким. Другата лодка се приближаваше бързо, момчето зърна самодоволната физиономия на Нилс. Какъв глупак! Скоро ще се озове във водата. Още

---

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са обяснени в речника в края на книгата.*

три метра, още два... Юлиан вдигна веслото като копие, издебна подходящия момент и удари вражеската лодка близо до носа. Лодката се разлюля, Нилс загуби равновесие, направи няколко танцови стъпки и шумно се плъсна в топлата вода на езерото. Лодката му удари лодката на приятелите, но те се държаха здраво и не им се случи нищо. След удара двете лодки отново се раздалечиха. Йонас и Максимилиян се опитваха да помогнат на Нилс да се качи в лодката, а Ким, Леон и Юлиан се отдалечиха възможно най-бързо.

– Страхотно, Юлиан! – не се сдържаха Ким и Леон.

– Благодаря – усмихнато отвърна той. – Тези се държаха доста тъпо, не ги бива за пирати.

– Така е – отвърна Ким през смях. – Но дори и знаменитости като Ан Бони* в последна сметка са били залавяни.

– Сещам се и за Клаус Щьортебекер* – бил обезглавен, доколкото знам – намеси се Леон.

– Да, краят на повечето пирати е бил ужасен – и Ким загреба по-бавно. До кея оставаха само няколко метра.

– Повечето, но не всички – уточни Юлиан. – Един от тях дори получил рицарско звание: Франсис Дрейк.

– Станал е благородник? Наистина ли? – очите на Леон заискриха.

Най-после стигнаха до кея и Кия първа скочи на брега.

– Да, почти съм сигурен. Но може да погледнем и в интернет. Искате ли?

Леон и Ким се съгласиха. След половин час тримата вече седяха в старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“ и се ровеха в интернет. По обед библиотеката беше затворена, но Юлиан имаше ключ. Той бързо откри в интернет това, което им трябваше.

– Вижте – победоносно извика Юлиан. – Тук пише, че на 4 април 1581 г. кралица Елизабет I* посветила Франсис Дрейк в рицарско звание заради многобройните му заслуги към Англия.

– Как така? – Леон сбърчи чело.

– По това време Англия и Испания си съперничели за колонии и морско господство – прочете Леон. – Испанците завладели крайбрежието на Южна Америка, ограбвали местните племена и добивали злато и сребро в мините. Английските пирати като Дрейк нападали испанските галеони*, нато-

варени със съкровища, и ги ограбвали. Е, не без одобрението на кралицата, понеже нападенията им обезсилвали испанската флота и осигурявали поток от несметни богатства за кралския двор. Наричали Дрейк „пиратът на кралицата“.

– Невероятно! – Ким беше застанала зад Юлиан и държеше Кия в ръце.

– Вижте това! – продължи Юлиан. – Най-големият му удар бил нападението над галеона „Какафуего“*!

– Що за име? – разсмя се Леон.

Юлиан не отвърна веднага, а пробяга с поглед по текста:

– Корабът всъщност се казвал „Нуестра сеньора де ла Консепсион“. Но понеже разполагал с много оръдия и голяма огнева мощ, почтително го наричали „Какафуего“ – Бълващият огън.

Леон се наведе, изпълнен с любопитство:

– И Дрейк превзел този кораб на абордаж?

– Да, въпреки че флагманът* „Златната кошута“ не бил толкова добре въоръжен. Дрейк плячкосал 26 тона сребърни кюлчета, 40 кг чисто злато и 14 сандъка със сребърни монети – колкото половината от данъчните постъпления в цяла Англия по онова време! И никой не бил ранен сериозно – Юлиан наистина беше впечатлен.

– Как е успял да го направи, щом корабът му не можел да се сравнява с „Какафуего“? – Ким учудено поклати глава.

– За съжаление, тук не пише нищо по въпроса – отвърна Юлиан. Опита се да намери отговора на други страници, но не успя. Тогава детективите взеха няколко книги от лавиците на библиотеката.

– Хм, тук само се споменава, че през февруари 1579 г. Дрейк тръгнал от Африка и се отбил в пиратското убежище Арика* на тихоокеанското крайбрежие на Южна Америка. Скоро след това нападнал „Какафуего“ – Ким се беше навела над една дебела книга. – Но как е успял все пак? Много ми се иска да разбера!

– На мен също! – присъедини се и Леон. – Щом нищо не се казва в книгите, не ни остава друго освен...

– Темпус, разбира се! – намигна Ким.

Юлиан ги погледна недоумяващо.

– Да не би да искате да се качим на борда* на пиратски кораб?

– Естествено – отвърна Леон. – Може би ще имат нужда от юнги* или нещо подобно. Освен това току-що прочете, че при нападе-

нието над „Какафуего“ никой не е пострадал.

– Никой не е пострадал сериозно – поправи го Юлиан. – Но това не значи, че не е било напечено.

– Ние вече сме подготвени – каза Ким през смях и го потупа по рамото. – Току-що отблъснахме атаката на дебелия Нилс!

Накрая Юлиан се съгласи, въпреки че идеята не му харесваше особено. Малко по-късно трите приятели вече отместваха тежкия библиотечен шкаф, зад който бе скрит Темпус – пълната с тайни стая на времето. За разлика от друг път, Кия не вървеше първа. Ким предположи, че умната котка знае къде отиват, а не беше голяма любителка на водата и корабите, но все пак вървеше по петите на Ким, която първа влезе в стаята без начало и край.

Темпус тънеше в синя светлина, в която се рееха разпокъсани облаци. Хиляди врати, над които блестеше числото на определена година, се затръшваха с шеметна бързина. Детективите пристъпваха по пода, пулсиращ в ритъма на времето, и търсеха стаята с годината 1579. До ушите им достигаха странни звуци. Нямаше последователност в годините, изписани над вратите, затова единствено случайността можеше да ги отведе до правилната врата. Освен това този път светлината беше съвсем слаба и цифрите почти не се четяха. Но пък се усещаше характерна миризма!

– Усещате ли мириса на солен морски въздух? – полугласно попита Юлиан.

Той мина край няколко врати и изведнъж числото 1579 изплува от мъглата!

Приятелите се хванаха за ръце и концентрираха мислите си върху Арика, тъй като само така Темпус щеше да ги отведе на нужното място. След това прекрачиха през прага към следващото приключение и попаднаха в нищото.

„Бълващият огън“

Небето беше мастиленочерно и осеяно с милиони звезди. Лек бриз гонеше облаците и те час по час закриваха бледата луна. Една чайка изпищя над главата на Леон и той потрепери. Къде попаднаха? Момчето прокара език по устните си и усети вкус на сол. Постепенно очите му привикнаха с тъмнината и се огледа наоколо. Подът под краката им леко се поклащаше. Разбраха, че се намират на кораб, по-точно на бака – носовата горна палуба*, откъдето нагоре, към тъмното небе, се извисяваше фокмачтата*. През тази мачта Темпус ги остави на кораба и тя щеше да им служи за ориентир по обратния път към Зибентан. Леон погледна към краката си. Както винаги при техните пътувания с Темпус, бяха облечени подходящо за мястото, на което се озоваваха. Носеха широки ризи, дебели жилетки, подплатени панталони и здрави кожени ботуши. Кия ги гледаше с широко отворени очи – цялата тази работа ѝ изглеждаше подозрителна.

От всички страни ги заобикаляше вода. На около петнайсет метра Ким забеляза тънка ивица пясък, зад която се виждаха осветените прозорци на няколко къщи.

– Дали сме на „Златната кошута“? – неволно сниши глас момичето, въпреки че на борда не се виждаше никой.

Вместо отговор Леон се запъти към рейлинга – перилата на борда. Зад него се плискаше морето, което преливаше от черно към тъмносиво. Луната очертаваше светла пътека върху вълните. Леон погледна наляво. Галеонът беше дълъг около трийсет метра. В центъра на палубата и пред юта* се издигаха още две мачти – гротмачтата* и бизанмачтата*. После обърна поглед в противоположната посока. Там се извисяваше бушпритът* като заплашително вдигнат нагоре прът. Чу се плисък и Леон погледна към водата. В този миг видя, че върху корпуса на кораба е изписано нещо. Сърцето му заби бързо, докато се опитваше да разчете името.

– Да, „Златната кошута“ е! – развълнувано потвърди той, когато се върна при приятелите си. – Само че защо няма никого?

– По-тихо! Струва ми се, че чувам гласове! – прошепна Юлиан.